

XI. La parròquia.

Vida parroquial de 1984 fins ara

1. De 1984 a 1998 i de 1998 fins avui

La parròquia continuà sota la responsabilitat de la comunitat escolàpia fins l'any 1995. Entre els anys del 1991 al 1994 es va publicar la *La Veu de la Casa*. En fou el responsable l'escolapi Manel Bagunyà, que va idear aquest mitjà per notificar a la comunitat parroquial i al barri l'activitat de la Casa de Reconciliació. La ressenya dels continguts ens mostra les activitats que s'hi feien. De la seva lectura, se'n desprèn que a la parròquia hi ha una clara tendència vers els més humils i econòmicament febles. Una de les activitats més preuades són les assemblees anuals, màxim òrgan de debat i on es decideix el que cal fer durant tot l'any i es dona comptes de les activitats en general: catequesi, solidaritat, gent gran, col·laboracions al barri, etc. Els joves nous confirmants posen al dia el Manifest de la Reconciliació. També és un moment per retre comptes del que s'ha recollit tant per les despeses generals dels locals com per la solidaritat amb els pobles menys rics. Així s'agafa consciència d'una solidaritat que moltes vegades no és notícia.

Pel que fa a la labor pastoral, se celebraven especialment les festes de Nadal i Pasqua. Coincidint amb el primer diumenge després de Pasqua, se celebra la Festa del Xai. La Taula Eucarística està oberta a tothom i després de la Missa és reuneix qui vol participar-hi per

dinar, es reparteix fraternalment el xai fet a la brasa i en participen tothom qui creu que compartir és la base de la Reconciliació, la Festa i la Pau. En les celebracions dominicals, de vegades es fa lectura de poemes que ens recorden persones de la comunitat en el seu traspàs o aniversaris importants en la vida del barri. Per la festa de Reis, els infants de catequesi anaven a portar joguines al Cottolengo.

Els anys en què Manel Bagunyà fou responsable de la Parròquia es va fer, amb molt encert, la Festa de la Primera Comunió al camp, a la Salut de Sabadell, a Igualada, a Mediona. Era una manera de donar un nou sentit a l'esdeveniment allunyant-lo de la societat de consum. En autocars sortíem amb totes les famílies, la primera vegada a Castellnou de Bages, on després de fer uns jocs preparatius celebraven la missa en una bonica església romànica. El dinar era de pic-nic i cadascú en portava i ho repartia.

Els últims anys es va decidir, per qüestió d'espai i pel trasllat del noviciat dels escolapis a Can Serra, canviar de pis, i es traslladaren a un nou habitatge a la plaça de la Font. A partir d'aquesta última estada de la comunitat escolàpia masculina, Manel Bagunyà va deixar un escrit fruit de la mirada des del pis a la plaça, que transcrivim perquè és una finestra oberta al barri d'aquells anys:

LA PLAÇA DE LA FONT

Al meu barri hi ha una plaça que gairebé ningú no coneix. Això que és una plaça molt maca, més aviat petita, amb una vuitena d'oloroses magnòlies. Allí hi ha, al mig, una font, que dóna popularment el nom a la plaça. És veritat que no es coneix gaire perquè està una mica arraconada, però és al bell mig del barri.

És una plaça guanyada a pols per tot el veïnat, contra l'explotació del terreny, contra les previsions de l'Ajuntament: Necessitem espais per a viure!

És podria dir que en aquella plaça hi ha un horari. A primera hora és un lloc de pas: mainada que va a buscar el pa, amb la cara plena de lleganyes: altres surten a passejar el gos, senyores amb el carro per anar al mercat; homes que porten l'entrepà a la mà i van corrent al metro que els durà a la feina... Cap a les nou hi ha un moviment molt curiós: és l'hora que la mainada va a l'escola. Veus aquelles cares contentes, altres plenes de son i que la mare —que no està pas per brocs— arrossega; aquells nens que hi van amb la pilota, les nenes amb les cordes de saltar; els més grandets s'esperen a la porta de l'escola aprofitant l'últim segon abans d'entrar-hi.

Després, tot és més tranquil. La gent aprofita la tranquil·litat i seu en els bancs on sempre es poden explicar moltes coses. Poques vegades estan callats. Això sí, els homes en un costat i les dones en l'altre. Les dones fan ganxet. A la tarda ja és una altra cosa. En sortir la mainada de l'escola, les mares que no tenen gaire pressa s'asseuen als bancs mentre els fills juguen amb sorra, salten a corda o juguen a cuit. Quan hi ha alguna baralla, la falda de la mare és un bon refugi.

Més tard els espais són més definits. Els bancs són sempre per a la gent gran i les mares sense pressa. Hi ha també aquell racó més apartat on els preadolescents —que prèviament han anat a casa a canviar-se de roba— es troben amb la seva colla. Hi ha tots els seus noms escrits a les parets i al terra amb un munt de cors travessats. D'aquell racó en surten crits, rialles sonores i alguna paraula més o menys barroera. De tant en tant, alguna noia se'n va enfadada però el proper dia hi torna a ser. Quan aquell grup se'n va, es veu el terra ple de plàstics i de pellofes de pipes. També de les corresponents llaunes de begudes.

A la nit el personal ja és jove. Algunes vegades arriben amb les seves guitarres i bongos, per organitzar una gresca inesperada. Els qui vénen de més lluny, no gaire, arriben fent soroll amb la moto, que els altres no paren d'admirar. També hi ha crits i cervesa; poques vegades res més.

Ben entrada la nit, hi dorm aquell noi que esnifa cola i no pot anar enlloc, perquè ja viu només amb el que duu a sobre.

De bon matí els bons jardiniers netegen la plaça, reguen les oloroses magnòlies i treuen la brossa que els altres hi han deixat. Abans d'acabar la seva feina, ja tornen a aparèixer els primers nens que van a buscar el pa.

Publicat a la revista ESTELA, 1990

Full informatiu de la Casa Reconciliació.1993. MP

40 anys Casa Reconciliació. 2014

Un dels elements més importants de la parròquia ha estat la Solidaritat Internacional i el treball per la pau. De totes maneres la parròquia sempre ha considerat que aquests són temes transversals i per això tot el que s'ha fet en aquest sentit s'ha fet conjuntament, especialment amb el Grup de Dones, però també amb l'Associació de Veïns i l'Escola de Formació Permanent. Per això hi dediquem un apartat especial.

Com a parròquia i comunitats, durant la dècada de 1990 s'acollia persones de la comunitat dels escolapis de Mèxic, Veneçuela i Guatemala. Aquest últim va ser un capellà que va venir a estudiar litúrgia a Barcelona i que es va integrar especialment en la comunitat de Can Serra en els dos anys que va

viure-hi. Va mostrar la realitat del seu país i va establir uns vincles que encara duren. Carlos Trinidad ha estat nomenat bisbe de la diòcesi de San Marcos, al seu país, l'any 2014. En l'apartat 5 s'amplia aquesta informació.

Amb 22 associacions més de l'Hospitalet, es firma un Manifest per la Pau. Eren els dies de la guerra del Golf.

La Parròquia va generar grups que tenien molta vida al barri, amb entitats diverses. El Grup de Dones organitza encara ara una Setmana de la Dona a l'entorn del dia 8 de març, i es recorden amb alegria les Escoles d'Estiu per a famílies. El Grup de Cultura feia curssets de sardanes, ara també fa activitats com ioga, classes de guitarra, sevillanes, etc. i

Un grup de la comunitat de Can Serra. 2015. MP

Primera comunió al camp, 1993. MP

Canvi de rector 1998. MP

col·labora amb el Grup de Festes tant per la Festa Major com en els cafès concert al llarg de tot l'any.

En marxar la comunitat escolàpia del barri, el Bisbat va nomenar de rector el sacerdot Emilio Quílez Justo, que va trobar una comunitat molt organitzada, responsable i participativa. Per tant, la seva integració fou fàcil. Emilio fou rector entre 1998 i 2008. Van continuar els grups de catequesi, solidaritat i organització de la Festa del Xai. Els locals restaren oberts a qui els demanava i continuaren les activitats culturals i festives. L'assemblea anual va continuar sent el punt fort organitzatiu on es repassaven els comptes i es comunicaven les necessitats que sorgien, buscant una solució entre tothom. La cerimònia i la festa que li van fer el dia de la seva jubilació testimonien la gran valoració que la comunitat del barri va fer de la seva tasca.

A partir de 2008 el rector és Mn. Emilià Almodóvar Molina. També s'ha integrat en la dinàmica d'una comunitat parroquial amb una trajectòria molt sòlida. Podem dir que les persones que en el seu moment van fundar la parròquia al barri de Can Serra la van saber orientar bé. En efecte, físicament està assolellada, amb dues plantes d'hibiscos que ornamenten, donen color i benvinguda a les persones que volen encabir-s'hi. I també està ben orientada pastoralment i les seves línies de fons, encara avui dia, són vàlides.

Les persones que formen part d'aquesta comunitat ara procuren mantenir les mateixes

orientacions en diàleg amb la situació actual, amb les circumstàncies que toquen viure en cada moment. Són una comunitat que treballa des de la base, amb un fort compromís amb els problemes de la quotidianitat, especialment dels més vulnerables, amb especial atenció a la població nouvinguda. I tot això sense oblidar la litúrgia, en el marc d'un espai volgutament senzill.

No són els temps dels inicis... però tampoc volem renunciar a...

Treballar des de la base: des de baix, des de les persones, amb les persones... fent-nos partícips, procurant la implicació, el protagonisme de totes les persones que en formem part.

Acollint la quotidianitat de la vida: que la nostra existència i l'existència de les persones del barri i les situacions a tots nivells que viu el conjunt de la humanitat... es facin presents en les nostres reflexions, en les nostres celebracions, en els nostres compromisos personals i col·lectius.

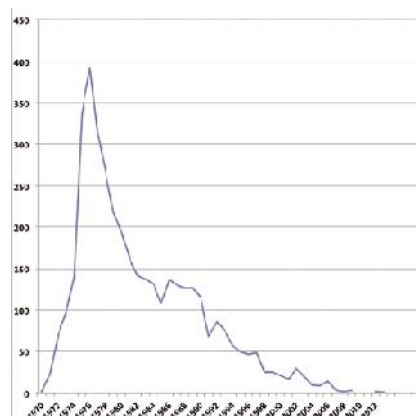
Les Eucaristies dominicals: volent respondre a aquestes conviccions, procurem celebracions familiars, amb la participació efectiva i afectiva de totes les persones que ens trobem a l'entorn de la taula convocades pel Crist Ressuscitat. Procurem que es visualitzi que totes i cadascuna de les persones podem prendre la paraula, podem llegir la Paraula, podem dirigir la nostra paraula en el diàleg amb Déu, la comunitat, el món...

Festa del xai 2005. JG

EVOLUCIÓ DEL NOMBRE DE BATEIGS A LA PARRÒQUIA DE CAN SERRA

223

Compartint el xai. PB

Compartint el xai. JG

224

El res del Rosari: ha guanyat en qualitat i ha esdevingut un espai de pregària i creixement personal tot abordant temes de fons.

Sagraments: en celebrem pocs a banda de l'Eucaristia dominical. Aquesta situació respon a l'estètica dels nostres locals i a la convicció que en la situació social actual cal que les persones que demanen i reben aquests sagraments no ho facin de manera puntual sinó que formin part de la comunitat cristiana de manera habitual.

La participació en les entitats cíviques: a totes les entitats podem trobar persones de la comunitat que, com llevat dins la massa, procurem aportar la nostra col·laboració, les nostres forces per aconseguir un barri millor per a totes les persones que el formem.

Acollint la persona nou vinguda: tot oferint-li espais de formació i, si cal, solidaritat,

ajuda fraterna, perquè es trobi com a casa seva i esdevingui una persona més de la nostra comunitat eclesial i civil. Formem part del projecte de repartiment d'aliments amb la col·laboració de l'Ajuntament i de Càritas diocesana. I també continuem reclamant els drets de la ciutadania i lluitant en contra de les retallades.

Actitud d'aprenents: no si val dir que ja som massa grans per aprendre res de nou, que fem el que hem fet sempre... volem tornar a diluir la Paraula de Déu a la nostra vida i per això procurem entendre, aprofundir el sentit de Les Escriptures i al mateix temps fer-nos conscients del que ens toca viure. Sempre podem créixer com a persones que saben donar raó de la seva Esperança.

Mantenint els locals senzills i dignes: hem procurat fer actuacions cada any, per millorar les instal·lacions que disposem per posar-les al servei de la comunitat i del

Escola formació permanent. 2014 Paqui.

Escola formació permanent. 2014 MP

barri: la llum natural i l'escalfor del sol tornen a entrar als nostres locals; hem renovat la instal·lació elèctrica, els aparells de calefacció, els lavabos, la façana, la pintura interior i exterior, el mural, les cadires, la megafonia, el terra, per aconseguir trobar-nos còmodes i de manera digna i sòbria, familiar. Feia anys que no es feia cap tipus d'actuació en la millora de les instal·lacions i ara ja ens queda poc per aconseguir una renovació total.

Atenció personalitzada: mirant que cada nova persona es trobi atesa, valorada, dignificada, important... de manera que descobreixi la seva dignitat de ser filla de Déu i que és necessària per al conjunt de la comunitat.

Gratuïtat en els serveis i les atencions... i al mateix temps transmetent la convicció de la coresponsabilitat també en les despeses quotidianes... no s'arriba a cobrir totes les despeses de funcionament, però s'ha guanyat en aquesta direcció.

Banc d'aliments 2014. MP

Així mateix, hem normalitzat la nostra aportació econòmica al Fons Comú Diocesà i ens hem beneficiat de la seva solidaritat. Donant protagonisme cal que cada persona aportï, en benefici de tota la comunitat, els dons que ha rebut, les seves habilitats; i al

Fent comunitat amb gent de diversa procedència. MP

mateix temps, que sigui acollida i celebrada aquesta aportació. Principalment a les dones, per la seva flexibilitat, originalitat, per les seves capacitats i perquè és el col·lectiu majoritari dins de la comunitat.

226

Cara al futur creiem que hem d'aconseguir més i millor protagonisme dins la Comunitat i en les celebracions litúrgiques, hem de procurar autonomia en el funcionament de les celebracions dominicals, en la gestió del conjunt de les infraestructures de les que disposem i en la dinamització del conjunt de la comunitat.

Hauríem d'aconseguir que d'entre les persones que formem la comunitat sorgeixin algunes que es facin càrrec de la dinamització i de la gestió com a signe de la maduresa de la comunitat i en previsió que, molt possiblement, no hi haurà una atenció habitual d'una persona entesa com el "rector" per aquesta comunitat parroquial. Dependrà de nosaltres mateixos que aquesta parròquia funcioni en el futur com a tal i continuï sent llevat dins la massa eclesial i social del nostre entorn.

La secularització creixent a la nostra societat, el fet que els fills i filles en casar-se vagin a viure a d'altres punts del país i les ofertes comercials per a les festes familiars que amb el nom de laiques es poden fer al marge de qualsevol realitat religiosa, han fet que les festes relacionades amb els sagraments de l'església catòlica siguin cada vegada més minses.

El nostre barri va començar amb gent jove. Ara, però, és un barri majoritàriament de gent gran. L'estadística dels batejos és significativa d'un procés ràpid de canvi.

Les primeres comunions sí que foren nombroses, però d'aquesta activitat no en queda constància als arxius. Les fotos són un exemple de celebració familiar, tant als locals com quan se celebraven un diumenge al camp. De confirmacions, hi ha constància de 7 l'any 1992, i va venir per a la cerimònia Mn. Lluís Portabella, vicari episcopal de l'Hospitalet. Els casaments sempre han estat pocs perquè la construcció de la Casa Reconciliació no llueix com desitja la gent per a aquestes festes. Consten en els arxius en tots els anys.

2. Escola de Formació Permanent

L'Escola d'Adults ha estat sempre un servei molt valorat i, tot i que canvien les persones i els mètodes, s'ha mantingut fins avui. L'alumnat ha estat majoritàriament femení.

El Grup de Dones va impulsar classes per re-

cordar el que s'havia après però oblidat i per ampliar coneixements en les matèries de llengua castellana i de català. La representació dels Pastorets per Nadal ha estat una bona eina per facilitar l'ús de la llengua catalana. El repàs de matemàtiques va ajudar per comprendre, per exemple, el canvi de moneda, de les pessetes als euros. La geografia i la història han ajudat a analitzar els canvis socials i les estructures que marginen i/o alliberen segons els governants de torn. Saber donar raó del que ens toca viure fa créixer el nostre pensament i la nostra visió del món.

Els primers anys només es feien classes a les tardes. A partir dels darrers anys es fan classes tres dies al matí i dues a la tarda. Els últims dos anys s'ha ampliat una classe que es dedica a dones principalment magribines. Elles, després de deixar els infants a l'escola, vénen una hora i mitja per poder comprendre millor el seu nou lloc de vida i comunicar-se més fàcilment segons les seves necessitats. Les festes de final de trimestre són valuoses per compartir realitats diferents de celebracions festives.

Les mestres són voluntàries i es reparteixen en tres grups segons el nivell de coneixement del castellà i col·laboren segons les seves possibilitats de temps. Amparo Alonso Fernández, Petra Muñoz Serena, Carmen Gasanz Palomar, Maruja Soliño Oliveira, Sofía García, Anna Gimeno, Paquita Novillo Gómez, M. Pau Trayner Vilanova i un professor, Paco Tauste Alcocer.

3. Banc d'aliments

Unes de les noves activitats dels 20 últims anys a la Parròquia és la distribució una vegada al mes d'aliments per a aquelles persones que la crisi ha castigat més: les famílies amb atur i també aquelles nouvingudes i que encara no tenen feina. Era a l'època del P. Emilio i el primer grup el formaren Pilar Belmar i Remei Fibla en el repartiment, i Paco Tenllado, Lluís i Acero per anar a buscar els aliments al magatzem. Poc després s'incorporaren Pedro Plaza i Pedro Castro. Hi havia una aportació econòmica de la Parròquia per a les famílies més necessitades. Ens desplaçàvem amb els cotxes del grup. Fou una bonic gest solidari. S'atenien unes 50 famílies.

227

Actualment es fa amb col·laboració dels Serveis Socials de l'Ajuntament i Càritas. Les famílies reben lots de menjar que prepara gent de la Parròquia. Es van a buscar els aliments als magatzems de distribució i d'altres col·laboren en la distribució de qui ha presentat la documentació adient per poder rebre l'ajuda alimentària. Actualment aquest grup de repartiment d'aliments el formen: Vicki Coma Boira, Pepi, Joana Galán, Paco Tenllado, Pedro Plaza, Pedro Castro, Pedro Salinero, Esteban Crespo i Francisco Moreno.

Les persones i famílies beneficiades són més de cent: infants lactants, 15; d'un i 2 anys, 21; de 2 a 12 anys, 156; adults, 361. El grup és molt eficaç. Cal donar-los les gràcies de part de tot el barri. És una ajuda ben feta per a la gent que més necessita d'entre nosaltres.

4 . Solidaritat Internacional

A la Parròquia i al barri, unes quantes persones destacaven per la lluita pels drets de les poblacions d'Amèrica Llatina, en especial dels pobles indígenes. Això va fer que persones com Orlando Pineda, líder de la Campanya d'Alfabetització de Nicaragua, Maria Elena, lluitadora pels drets dels pobles indígenes del Perú, i Manolo Sánchez i Lilian Sandoval, de les Comunitats de Base de Nicaragua, passessin també uns dies entre nosaltres convidats pel SETEM (Servei Tercer Món, que organitza camps de solidaritat als països en vies de desenvolupament).

228

Una part molt important de l'activitat era la col·laboració amb les comunitats d'Amèrica Llatina i Àfrica. El 1992 se celebrà la concessió a Rigoberta Menchú, indígena guatemalenca, del Premi Nobel de la Pau. El 1993 es va fer ressò de les primeres pasteres que arriben amb immigració africana. Aquests contactes i les constants accions i relacions solidàries ajuden a fer que la comunitat de la parròquia no es tanqui en el nostre món.

Una vegada al mes, la recapta que es fa a la

Parròquia és per ajudar els països del Tercer Món. Hi ha contactes amb les Comunitats de Base de Nicaragua, Guatemala i Hondures d'Amèrica Llatina i Senegal de l'Àfrica. Esporàdicament també s'ha col·laborat amb Mèxic i Brasil. La possibilitat de poder enviar roba a Nicaragua va ser factible en connectar amb uns vaixells cubans que no ens cobraven res per transportar-la.

Es va fer un agermanament amb la Parròquia de la Trinitat de Nicaragua i també amb la de St. Gaspar d'Hondures. Coneixem així les persones que fan possible els menjadors per a infants, olles comunes i guarderies infantils. Amb l'aportació econòmica de la Casa de Reconciliació es comprà una camioneta per a una comunitat de base nicaragüenca, per poder visitar les comunitats que estan escampades per les muntanyes i on és molt difícil d'arribar. El Jaume Salas de la comunitat escolàpia es va traslladar al Senegal i va ser la corretja de transmissió per poder tenir activitats en aquest continent i poder llegir les seves cartes a la comunitat parroquial. A més, l'associació SETEM ofereix possibilitats per fer visites solidàries a Amèrica Llatina i alguns joves del barri hi van anar.

L'ESPLAI

FESTES

HERMANDAD ROCIERA
PASTORA ALMONTENA

AFEMHOS

GRUP DE
DONES

JUBILATS I
PENSIONISTES

PETANCA

A.C.A.
CASA DE FUENTE OVEJUNA